

Jela Mlčochová
Ilustroval Josef Quis

HÁDAJKOVÉ DOBRODRUŽSTVÁ DRAČÍ ZUB

HÁDAJKOVÉ DOBRODRUŽSTVÁ DRAČÍ ZUB

Jela Mlčochová
Ilustroval Josef Quis

VYDAVATELSTVO
ARKUS

Napísala Jela Mlčochová.
Ilustroval Josef Quis.

© Jela Mlčochová, 2014
© Arkus, 2014

Všetky práva vyhradené. Žiadnu časť tejto publikácie nemožno rozširovať bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov práv.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok nájdete na internetovej adrese:
www.vydarkus.eu

Jela Mlčochová je autorkou viacerých kníh pre deti i dospelých. S veľkým záujmom sa stretla najmä jej séria detektívok pre mládež *Záhada pre Adrianu*, ktorá vyšla v niekoľkých vydaniach. Pre menšie deti napísala detektívny príbeh *Kto kradol v cirkuse Zlatá hviezda*, pravidelne pripravuje dva obľúbené detské časopisy *Hádajko* a *Detské dopĺňovačky*, ktoré píše spoločne so svojim talentovaným žltým kocúrom Markusom.

Vo voľných chvíľach sa venuje najmä športu - pláva, behá a preváža sa na bicykli, prípadne sa túla po horách, kde najčastejšie nachádza námety na ďalšie príbehy.

1. Tajomstvo trpaslíka Ctibora

Hádajko práve doma lúštil krížovku vo svojom obľúbenom hádankárskom časopise, keď mu ktosi zabúchal na okno.

Zdvihol hlavu, avšak za oknom nikoho nevidel, hoci by mal, pretože býval v prízemnom domčeku. Ďalej sa však nad tým nezamýšľal a radšej sa vrátil späť ku krížovke.

Hádajko bol totiž taký vášnivý lúštitel' krížoviek, že v mestečku ho už roky nikto inak neoslovil ako Hádajko, takže toto meno mu prischlo natrvalo. Hádajko s tým bol spokojný, rovnako ako bol spokojný aj so svojimi hustými vlasmi, ktoré mu trčali na všetky strany a ktoré on sám hrdo nazýval gaštanovými, hoci v skutočnosti boli skôr ryšavé.

„Buch, buch!“ ozvalo sa opäť, a tak Hádajko znova vzhliadol od krížovky, no ani tentoraz za oknom nikoho nevidel.

No ale toto? hútal Hádajko. Ak mu na okno búcha niekto, koho nie je vidieť, je to zvláštne, lenže v mestečku, v ktorom Hádajko býval, sa zvláštne veci nediali. Toto mestečko, ktoré existovalo len asi päťdesiat rokov a žilo v ňom iba niekoľko stoviek obyvateľov, ležalo na brehu pokojnej riečky Malina, na úpätí vysokého kopca Triangula a vyznačovalo sa tým, že sa v ňom nikdy nič mimoriadne nestalo. Ak teda teraz na Hádajkovo okno búchal ktosi neviditeľný, znamenalo to...

„Buch, buch!“ ozvalo sa po tretíkrát. Tentoraz sa už Hádajko vyrútil k oknu, otvoril ho a vyklonil sa von.

A to, čo uvidel, ho poriadne prekvapilo!

Pod oknom zočil známú končistú belasú čiapočku, ktorá sa pohybovala sem a tam, knísala sa a poskakovala... akoby mala nohy! Hádajko však vedel, že čiapky nohy nemávajú, a zároveň vedel i to, kto by v tej čiapke mal byť!

„Trpaslík Ctibor!“ zavolať tlmeným hlasom. „Trpaslík Ctibor, si to ty?“

Čiapočka sa naklonila a Hádajko pod ňou naozaj zočil tvár trpaslíka Ctibora, lemovanú dlhou bielou bradou, v ktorej žiarili dobrácke trpaslíkove oči.

„Čo tam robíš, Ctibor?“ čudoval sa Hádajko. Ctibor bol miestny poštár a, keďže bol trpaslík, bol menší ako ostatní obyvatelia... avšak takýto malý nebol ešte nikdy! Trpaslík Ctibor sa zázračne zmenšil ešte viac, takže teraz bol z neho len polovičný trpaslík.

Ctibor zažmurkal a zrazu začal rásť. Jeho tvár sa dvíhala k Hádajkovi, až sa ocitla oproti nemu.

„Prečo si bol taký malý?“ nerozumel Hádajko. „A prečo už taký malý nie si?“

„Sadol som si na zem, pretože ma zrazu všetko rozbolelo,“ povedal Ctibor. „Ani som na teba nevládal zavolať. Našťastie som si so sebou vzal palicu, a tou som ti zabúchal na okno.“

„Sadol si si? Na zem?“ opakoval prekvapene Hádajko. „Ty si chorý?“

A keď trpaslík prikývol, vybehol von a vzápätí ho priviedol do domčeka. Usadil ho za stôl, dal variť čaj a vypytoval sa:

„Máš nádchu? Bolí ťa koleno? A či zub?“

„Neviem, čo mi je, Hádajko,“ smutne povedal Ctibor. „Už dlhšie sa cítim zle, a nijaké lieky nezaberajú.“

„Na každú chorobu existuje liek!“ vyhrkol Hádajko. „Akurát je niekedy ťažšie ho nájsť!“

Jeho oči sa stretli s upretým trpaslíkovým pohľadom.

„Presne tak,“ prikývol Ctibor. „Prezradím ti jed-no tajomstvo. Viem o lieku, ktorý by mi mohol pomôcť.“

„Tak sem s ním!“ potešil sa Hádajko. „Alebo je azda príliš drahý?“

„Nie. Ale... je to veľmi nebezpečné.”

„Čo je nebezpečné?” nerozumel Hádajko. „Hovor jasne!”

„No... ak by niekto chcel ten liek zadovážiť, mohol by na to doplatiť. Aj... aj vlastným životom.”

„Životom?” Hádajkovi prebehli po chrbte zimomriavky. „Čo je to za čudný liek?”

„Raz som si vypočul taký rozhovor,“ zašepkal Ctibor. „Niesol som poštu do jedného domu, šiel som okolo otvoreného okna... a vtedy som to začul!”

„Čo si začul?” Hádajkovi oči od napätia bezmála vyliezli z jamôk.

„Istý človek rozprával o dávnej legende... o drakovi, ktorý kedysi žil vysoko v horách. Nevedno, kde sa tam vzal, ale jeho zuby vraj mali liečivú moc. Vyliečili všetky choroby.”

„Výborne!” zaradoval sa Hádajko. „Takže po-

hľadáme tie hory a po-

hľadáme aj draka. To po prvé. A po druhé,

vylákame od neho zuby.

Alebo aspoň jeden zub.”

Hádajko sa krátko zamyslel.

„To nebude problém. S drakmi mám skúsenosti. Teda aspoň s jedným, volal sa Atrament, a celkom pekne sme sa dohodli.* Nejako ho už presvedčím. Koľko majú také draky zubov?“

„Asi veľa,“ pokrčil plecami trpaslík Ctibor.

„Výborne. Iste nám teda aspoň jeden zúbok daruje.“

„Ale je to nebezpečné,“ zopakoval Ctibor.

„Pche!“ mávol rukou Hádajko. „Viem, v horách býva aj v lete zima a môže tam byť šmykľavo. S tým si poradím. Na hlavu si dám štyri čiapky, pretože hlava musí byť v teple. Vezmem si plný batoh jedla a...“

„Ty mi stále nerozumieš, Hádajko,“ skočil mu do reči Ctibor. „Nehovorím o tom, že by ti mohlo byť zima.“

„Nie?“ začudoval sa Hádajko.

„Nie. Hovorím o tom, že z tej cesty by si sa už nemusel vrátiť. Nikdy. Pretože – aspoň podľa toho, čo som počul, z takejto výpravy sa nevrátil nikto. Všetci bez stopy zmizli.“

* vid' Hádajkove dobrodružstvá 1 - Strašidelný hrad

2. Zálesák Pedro

Od tohto rozhovoru uplynuli už dva dni, ale keď si naň teraz Hádajko spomenul, zuby sa mu rozdrkotali tak silno, až sa z toho rozkolísala plechová popolnica, za ktorou sa krčil, aby ho nikto nezbadal. A vzápätí vydala takéto zvuky:

„Vrrrrr... škriíííp... vrrrrr... škriíííp...” a až potom zavládlo ticho.

Hádajko si vydýchol. Popolnica, za ktorou bol učupený, stála pri dome na opačnom konci mestečka. Býval tu starý zálesák Pedro, ktorý veľkú časť života prežil v horách a práve on bol ten, od koho sa pri roznášaní pošty Ctibor dozvedel o drakovi s liečivými zubiskami. Hádajko sa rozhodol povypytovať sa ho na podrobnosti, nechcel však, aby sa o tom niekto dozvedel, pretože, ako povedal Ctibor, je to ukrutánsky tajná záležitosť. A tak bol teda tu a čakal, kým odídu dvaja urastení muži v turistických nohaviciach, ktorí stáli na prahu dvier a zhovárali sa s Pedrom. Hádajkovi už stfpol chrbát

a práve ho začal svrbieť nos, keď sa muži v turistických nohaviciach konečne rozlúčili a odišli.

Hádajko si poriadne poškrabkal nos a začal sa dvíhať spoza popolnice. Keď sa však vystrel, zbadal, že kúsok od jeho tváre sa vo vzduchu vznáša obrovský nôž a mieri priamo na jeho ťažko skúšaný nos!

„Nie!“ zakvičal Hádajko s hrdlom zovretým od hrôzy. „Zľutujte sa, nezabíjajte ma!“

Zálesák Pedro, mohutný muž s dlhými bielymi vlasmi, ktoré mal vzadu zviazané šatkou, pozrel na nôž vo svojej

ruke, potom na vyľakaného Hádajka a potom znova na nôž.

„A prečo by som ťa mal zabíjať?“ spýtal sa zachrípnutým hlasom. „Idem si do záhradky odrezat' trochu petržlenovej vňate.“

„A...ha,“ odľahlo Hádajkovi. „A ja som si pomyslel...“ mávol rukou. „Ale nič.“

„Prečo sa tu skrývaš ako zlodej?“ spýtal sa Pedro a zašibrinkoval nožom Hádajkovi tesne pred tvárou. „Sleduješ ma?“

„Nie!“ vyhrkol Hádajko. „Teda... áno. Presnejšie, nie, ale v skutočnosti áno, i keď v podstate skôr nie...“

„Tak ako?“ zavrčal Pedro. „Pod' so mnou, chcem vedieť, o čo ide.“

Pedro si zo záhonu odrezal petržlenovú vňať a potom sa s Hádajkom pobral do domčeka, ktorý bol zariadený ako zálesácky zrub. Usadil Hádajka za veľký drevený stôl a vareškou pomiešal jedlo v liatinovom kotlíku, zavesenom nad ohňom, ktorý poskakoval v kozube v kúte miestnosti. Potom si sadol oproti Hádajkovi.

„Takže čo tu vlastne chceš?“ prísne si premeral Hádajka sivými očami.

Hádajko mu rozpovedal, čo sa dozvedel, zamĺčal však, ako sa k týmto informáciám dostal.

Pedro sa naklonil k Hádajkovi tak, až sa im takmer dotkli nosy, a povedal:

„Nechápem, ako si sa to mohol dozvedieť... ale áno. Je to čistá pravda.“

Hádajko od vzrušenia preglgol. „Chcete povedať, že ten drak naozaj existoval?”

Pedro sa naklonil ešte viac, takže teraz sa naozaj zrazili nosmi, no ani jeden tomu nevenoval pozornosť.

„Existoval,” zašepkal Pedro. „Žil vysoko v horách a dokonca je možné, že...”

„Že čo?” Hádajkovi sa nos od samej zvedavosti nepredĺžil len preto, lebo na konci ho tlačil Pedrov hrboľatý nosisko, pripomínajúci zemiak.

„... že tam žije dodnes!” Pedrove oči sa zlovestne zablýskali.

„Och!“ Hádajko sa na viac nezmohol. Naozaj kdesi v diaľke začul hukot, akoby tam letel obrovský drak?

„Drak sa dožije veľa rokov,” znalecky vyhlásil Pedro. „Viac, než si dokážeme predstaviť. Z čoho vyplýva, že môže žiť aj teraz. A dokonca ešte aj na budúci utorok.”

„A kde sa tu vzal?”

„Povrávalo sa všeličo,” pokrčil plecami Pedro. „Ale najviac to, že kedysi dávno sem doletel s veľkým rachotom, až v ušiach zaliehalo a zem sa triasla ako pri zemetrasení. A chrľil oheň tak veľmi, že kvôli tomu nebolo vidieť slnko.”

Zarazil sa a dodal:

„Tým posledným si nie som celkom istý. To slnko možno nebolo vidieť preto, že v tej chvíli bola práve noc.”

„A čo bolo potom?” nedočkavo sa spýtal Hádajko.

„Ubytoval sa na najvyššej hore a občas poletoval po okolí. Naháňal ľuďom strach, ale už vtedy sa hovorilo,

že prášok vyrobený z jeho zubov má liečivé účinky. A tak z času na čas nejakí odvážlivci vyrazili do hôr a pokúsili sa draka – alebo jeho zuby – nájsť.”

„Našli ho?” vydýchol Hádajko.

„Nevedno,” odvetil Pedro. „Ako som povedal, ani z jednej výpravy sa nikto nevrátil. Nikdy.”

„Vari ich ten drak... zjedol?” zhíkol Hádajko.

„Ktovie. Možno áno, a možno nie. Hory sú nebezpečné aj bez draka, nieto ešte s ním.”

Na chvíľu zavládlo ticho. Bolo počuť len praskanie polienok v kozube a bublanie jedla v kotlíku. Poskakujúce plamene vytvárali na drevených stenách domčeka strašidelné obrazce.

Hádajko si odkašľal.

„Ale ja by som sa do tých hôr predsa len vydal,” povedal odhodlane. „Pohl'adal by som draka... alebo aspoň nejaký jeho zub... je to dôležité!”

„Ale už sa nevrátiš,” varoval ho Pedro. „Rovnako ako tí pred tebou.”

„Vrátim,”
p e v n e

povedal Hádajko. „Akurát neviem, kde to je. Čo keby sme šli spolu?”

„Vylúčené.” Pedro sa oprel o operadlo stoličky, až zapraskala. „Na takúto cestu som pristarý.”

„A prečo ste to neskúsili skôr?”

„Nikdy so mnou nikto nechcel ísť. Všetci sa báli, lebo som im prezradil, že z takej výpravy sa predtým nik nevrátil. A keďže drak sa už dávno nezjavil, postupne upadol do zabudnutia. Čo však neznamená, že tam už nie je. Ale sám ísť nemôžeš.”

„Môžem,” oponoval Hádajko. „Na rozdiel od ostatných mám s drakmi skúsenosti,” opäť si spomenul na draka Atramenta. „Len mi povedzte, kde to je.”

„Je to veľmi ďaleko a najmä veľmi vysoko. Ale...” zaváhal Pedro, „naozaj si sa už niekedy s nejakým drakom stretol?”

„Pravdaže,” pyšne prikývol Hádajko. „A dohodli sme sa. Som dobrý, chápete,” dodal skromne.

„To mení situáciu,” nahlas uvažoval Pedro. „Osobná skúsenosť s drakmi je na nezaplatenie. Nikoho takého som nikdy nepoznal. V takom prípade by som...” zaváhal, blysol po Hádajkovi skúmavým pohľadom, „by som možno vedel o niekom, kto by šiel s tebou.”

3. Osada Pánubohuzachrbtom

A tak si Hádajko zakrátko obul svoje obľúbené červené topánky, ktoré sa mu hodili k vlasom, a vyrazil na dobrodružnú výpravu po stopách legendárneho draka so vzácnymi zubiskami. Sprevádzali ho dvaja muži v turistických nohaviciach, práve tí, ktorých Hádajko videl odchádzať od zálesáka Pedra.

„Sú to skúsení horolezci,“ povedal Pedro. „Volajú sa Slamoš a Orangutan a pôjdu s tebou, aby ti pomohli. Vieš, bude to náročná cesta.“

Hádajko prikývol a pozorne si horolezcov poobzeral. Slamoš mal bledé, takmer bezfarebné oči a vlasy žlté ako slama, Orangutan sa zas ustavične usmieval s vycerenými zubami a ruky mal neobvykle dlhé – siahali mu až po kolená.

„Azda to dobre dopadne,“ dúfal Pedro. „Nájdite draka, alebo aspoň jeho zuby, a v poriadku sa vráťte domov.“

„Pravdaže,“ prikývol Hádajko. Orangutan sa rozchechtal a poskočil na mieste, až sa mu ruky

rozhojdali sem a tam,
Slamoš mlčky zažmurkal
bledými bezfarebnými
oča-mi.

Počas celej cesty
vlakom Hádajko
študoval mapu hôr,
v ktorých by mal
žiť drak. Najnižšie
položené miesta boli
na mape označené
obrázkom
t r i č k a
s krátkymi

rukávmi – iste preto, lebo tam bolo teplo.
Oblasti, ktoré sa nachádzali
vyššie, sprevádzal obrázok
károvanej košele, ešte
vyššie polohy zas kresba
hrubočiznej vetrovky.
Naj-zaujímavejší však
bol obrázok pri najvyšších
miestach – bol na ňom
uzímaný človečik, ktorému

z nosa visel dlhokánsky cencúľ. Neprijemnosťou bolo, že takýto obrázok sa skvel práve vedľa miesta, kde by mal sídliť drak.

Hádajko sa pomrvil na sedadle. Nemal si zobrať ešte jedny teplé ponožky? Ale potom hodil rukou – teraz to už bolo jedno.

Vystúpili na opustenej staničke vysoko v horách. Ceduľa na priečelí staničnej budo-vy oznamovala, že toto

miesto

sa nazýva

Pánubohuzachrb-
tom. Tu sa
koľajnice končili
a ďalej sa dalo
cestovať iba na

somárikoch, ktoré ponúkal

starý ujko pred staničnou budovou.

„Ja na somárovi rozhodne nepôjdem!“ zvriskol
Orangutan.

„Pretože sám si somár,“ odvetil Slamoš. „Ja sa
zveziem rád,“ a vysadol na najbližšieho somárika.

„Znervózňuje ma pohľad na dlhé somárske uši,“
zavyl Orangutan a zamával rukami, ktoré v tej chvíli
pripomínali lopatky veterného mlyna.

„Ľahká pomoc,“ usmial sa Hádajko a štvoral sa na
druhého somárika, čo nebolo ľahké, pretože ho na chrbte

ť ažil batoh plný jedla. „Sadni si chrbtom dopredu. Uši tak nebudeš vidieť vôbec.”

„Dobrý nápad!” Orangutan vd’ačne buchol Hádajka po pleci tak silno, až Hádajko, ktorý sa práve ako-tak usadil v sedle, zletel na zem ako hnilá hruška.

„Och, nie!” Hádajko si spomenul na pád, ktorý zažil, keď sa ho sluhovia rytiera Pagáča pokúšali vysadiť na koňa. Bolo to rovnako tvrdé a rovnako potupné.*

Ale potom sa pozviechal a znova sa vyšplhal do sedla. Teraz nie je čas na zbabelosť. Nejaký somár – či už dvoj alebo štvornohý, ho nemôže zastaviť.

A vyrazili. Hádajko, ktorý sa držal hrivy zubami-nechtami, Slamoš, ktorý sa kýval a zdalo sa, že každú chvíľu spadne, Orangutan, ktorý sedel chrbtom dopredu a spokojne sa vyškieral opičím úsmevom, no a ujko, ktorý ich sprevádzal na štvrtom somárovi, aby nepoblúdili.

Somáriky trpezlivo stúpali do kopca, ktorého vrchol sa strácal v sivých oblakoch, a čím boli vyššie, tým bolo chladnejšie. Keď sa dostali na územie hrubej vetrovky, ujko dohonil Hádajka.

„Kam vlastne idete?” spýtal sa. „Veď tam hore nič nie je!”

„Mal by tam byť drak,” utrúsil Hádajko.

Ujko vyvalil oči a nos, červený od zimy, mu od ľaku načisto zmodrel.

* *vid’ Hádajkove dobrodružstvá 1 - Strašidelný hrad*

